

ne rețină atenția dincolo de imperfecțiunile inerente începutului și grabei cu care a fost realizat.

Remarcabil creator de pantomimă și animator al unor ansambluri de gen, Dan Puric face de astă dată din pantomimă placa turnantă a întregului spectacol, ei revenindu-i prezentarea diverselor numere, într-o manieră umoristică, agreabilă, nu o dată cuceritoare prin spontaneitate. Tot pantomimei îi revine însă și centrul de greutate artistică al reprezentației, prin tablouri vivante de o mare forță expresivă, evocând jertfa tineretului în Revoluția din decembrie, căreia i se aduce astfel un pios omagiu. Rareori ne-a fost dat să ne întâlnim cu tragismul și umorul într-o atât de apropiată vecinătate. Căci, în timp ce scenele revoluției ajung la un tulburător și înălțător fior tragic, multe alte scene, să le spunem ale solidarității, sugerând diversele ajutoare primite de la țările europene, sint tratate nu fără cuvenitul respect, dar într-o modalitate comică jovială, mergând pînă la parodiarea video-clip-urilor sau a programelor străine de televiziune ce ne-au fost dedicate. E aici un prea românesc rîsu-plînsu, traducînd bucuria înlăcrimată a victoriei, obținute cu atîtea jertfe de sînge, încît numai o neajutorată opacitate sau o vădită rea credință ar putea să nu discearnă, să zicem, tentele vulgare de spirituala lor parodiare.

Cu destule lungimi și chiar cu numere care puteau să lipsească fără vreo pierdere pentru coerența ansamblului, dar și cu momente de excepțională valoare artistică, între care pantomima despărțirii și regăsirii celor doi frați, admirabil jucată de Dan Puric și Gheorghe Celpan, de la Teatrul „Lucaeafărul” din Chișinău, **România salută Europa** rămîne un spectacol de suflet, dîndu-ți ca puține altele sentimentul implicării într-o comunitate de destin și de simțire specific românească.

Victor Parhon

COUPE

ȘUȘA, CA SPERANȚĂ

Trăim în plină politică. Discuțăm doar despre politică, ne certăm și ne împăcăm pe temeuri politice, iubim și urim din rațiuni de ordin politic, inspirăm și expirăm politică. Nu e de mirare, deci, că unele instituții, persoane, grupări, asociații simt nevoia să precizeze: „noi nu facem politică!” O afirmație pe care o auzim destul de des și pe care uneori chiar o luăm în serios. Mai precis, o luăm în serios atunci cînd corespunde rosturilor pe care le are în societate respectiva instituție, persoană, grupare, asociație etc.

E firesc, de pildă, ca un teatru să nu facă politică. Mai ales un teatru important. Mai mult ca oricare altul, Teatrul Național din București pe care îl numim în mod curent „prima scenă a țării” și ne așteptăm să fie prima scenă a țării. Dar iată că, pe 23 aprilie, Naționalul bucureștean a găzduit un spectacol (?) destinat popularizării platformei-program a Uniunii Democrat Creștine. „Acțiunea” (clișeuul binecunoscut ne revine spontan în minte pentru că în cazul de față este perfect adecvat) a fost transmisă, o săptămînă mai tîrziu, și de televiziune — așa cum era firesc, în spațiul dedicat campaniei electorale, nu teatrului. Programul, prezentat de un actor prestigios al scenei românești, Ion Lucian, a cuprins un concurs menit să popularizeze principiile Uniunii Democrat Creștine, numele conducătorilor, adresa și numerele de telefon etc. Pentru aseasonare și, probabil, pentru a da un aer artistic întîlnirii electorale, s-au introdus în program și „numere” susținute, printre alții, de cîțiva actori importanți ai Naționalului. Cum numele lor ne-am obișnuit a le consemna în contexte de altă factură, de data aceasta nu le vom nota.

Să fie limpede: nu avem nimic cu Uniunea Democrat Creștină, nu despre un anume partid vrem să vorbim ci despre ideea de a face publicitate unui partid, oricărui dintre ele, pe scena Naționalului. Ni se pare a fel de nepotrivit cum ar fi monologul lui Hamlet rostit într-o ședință a C.P.U.N. Și presupunem că nimeni nu ne poate suspecta că „avem ceva” împotriva lui Hamlet.

Trebuie să mărturisim că am urmărit cu stringere de inimă „acțiunea” desfășurată pe scena Naționalului. Am asistat la înjghebarea nici artistică nici politică stăpîniți de o stînjînită tristețe, cu o îngindurare ce devenea, tot mai stăruitor, îngrijorare. Sperăm ca gîndurile negre, tresărirea de neliniște pe care am resimțit-o să fie neîntemeiate. Sperăm să nu fi fost vorba de debutul unei invazii a patimilor străzii asupra scenei ei, pur și simplu, de o șușă. Sintem, oare, în situația de a spera să fi văzut o șușă pe scena Naționalului? Ar fi mai bine așa? Ar fi mai rău? □ Cristina Dumitrescu

a. grand

